

den 4. ds. forelagte *Forslag til Lov om Aldersrente* at rette nedenaanende Henvendelse til Regering og Rigsdag:

Den Grundbetragtning, paa hvilken det fremsatte Lovforslag hviler, er, at Aldersrenten skal være „en virkelig Ret, en Pension eller Efterløn, der af Samfundet ydes Arbejdsinvaliderne.“

Vi skal da først tillade os at bemærke, at vi med Tilfredshed har set, at der gives Kvinder den samme Ret til Aldersrente som Mænd, idet Lovforslaget, i Modsætning til den nu gældende Lov, tilsigter at yde den med sin Mand samlevende Hustru lige Ret med Manden til at oppebære Aldersrente.

Denne Ligestilling for Kvinde og Mand er imidlertid desværre ikke fulgt gennem Lovens øvrige Bestemmelser, idet bl. a. Aldersrenten er sat med et mindre Beløb for den enlige kvindelige Rentenyder end for den enlige mandlige. Vi maa nære den Anskuelse, at naar Aldersrenten skal betragtes som den Efterløn eller Pension, som Samfundet yder enhver Borger for det Arbejde, den Indsats, han eller hun har gjort i Samfundslivet, saa kan man ikke med Hensyn til den Størrelse, Aldersrenten skal have, stille Kvinderne ringere end Mænd, idet det turde være uimodsigeligt, at Kvindernes Ydelse i Samfundets Liv ikke kan siges paa nogen Maade at være af mindre Værdi for Samfundet end Mænds.

Vi tænker os den Mulighed, at der bagved det, at man har sat Aldersrenten for den enlige Kvinde til et lavere Beløb end for den enlige Mand, ligger det Ræsonnement, at de enlige gamle Kvinder i Almindelighed vil have lettere ved at klare sig — vil være noget mindre hjælpeløse — end Mænd under tilsvarende Forhold, og vi vil gerne overfor denne Betragtning gøre gældende, at den, selv om den var gyldig i de fleste Tilfælde, hvad vi meget betvivler, jo altid vil blive ganske uretfærdig i sine Virkninger i en stor Mængde af Enkelttilfælde.

Og selv om en kvindelig Rentenyder i sin Alderdom skulde have et saa godt Helbred, at hun ved sit Kendskab f. Eks. til Husvæsen kan skaffe sig en direkte eller indirekte Indtægt, saa kan vi ikke erkende Samfundets Ret til at benytte sig heraf, til saa at sige at ekspropriere denne Arbejdsydelse til Gunst for Statskassen — lige saa lidt som vi vilde finde det

rigtigt at gøre noget tilsvarende overfor de mandlige Rentenydere, som vil kunne skaffe sig lidt Ekstraindtægt ved at udføre lettere Arbejde for andre.

En tilsvarende Ulighed som den, der i Lovforslaget findes med Hensyn til selve Aldersrentens Størrelse, præger Forslaget paa forskellige andre Punkter.

Dansk Kvindesamfund, som gennem en lang Aarrække har arbejdet for Kvinders Ligestilling med Mænd i Familie, Samfund og Stat, tillader sig under Henviisning til de foran anførte Motiveringer at andrage om, at det efter vort Skøn uretfærdige Skel mellem den enlige mandlige og den enlige kvindelige Rentenyders Villi aar hæves, saaledes,

at Beløbet sættes ens for mandlige og kvindelige enlige Personer, nemlig til det Beløb, der nu er foreslaaet tildelt den enlige, mandlige Rentenyder, samt

at de øvrige som Konsekvens heraf indførte Uligheder mellem Mands og Kvindes Stilling fjernes af Lovforslaget.

Vi skal tilføje, at vi finder, at det forelagte Lovforslag paa de af os berørte Punkter ikke — i den Skikkelse det nu har — kan siges at være i Overensstemmelse med de Krav, som Tiden og Udviklingen nu stiller.

I Ærbødighed

Paa Dansk Kvindesamfunds Vegne,
Julie Arenholt.

Lov om Understøttelse til Børn af Enkemænd og Enker.

Den 3. Decbr. forelagde Indenrigsministeren Forslag til ny „Enkelov“. Lovforslaget gaar ud paa en fuldstændig Revision af Loven af 1913 med senere Tillæg og indeholder bl. a. Bestemmelser om betydelige Forhøjelser af de Understøttelser, der efter de ældre Love kan gives.

Ved Forelæggelsen udtalte Indenrigsministeren bl. a. følgende:

„Endvidere foreslaas det nu, hvad der i Virkeligheden i alle de Lovforslag, der har foreligget om dette Spørgsmaal, har været tilstræbt, at stille Enkemænds Børn lige med Enkers Børn, idet det maa erkendes, at en Enkemand, hvis Hjem opløses ved Hustruens Død, vil være saa vanskeligt stillet med Hensyn til Børnene, at

det ikke vil være rigtigt at stille disse ugunstigere end Enkers Børn.“

Vi udtrykker vor Glæde over den Vurdering af Hustruens Arbejde i og Betydning for Hjemmene, som, ligger bag denne Bestemmelse.

At Hustruens Indsats for Hjem og Børn stod lige med Mandens, har vi altid hævdet. Ogsaa derfor ser vi med Tilfredshed, at denne Opfattelse sætter sine Spor i Lovgivningsarbejdet.

Skolesagen.*)

Svar til Frk. Margrethe Petersen.

Frk. Margrethe Petersen synes at have opfattet, at jeg har paastaet, at Pigerne ved den af D. K. foreslaaede nye Skoleordning vilde faa flere nye Fag end Drengene. Det har jeg imidlertid ikke skrevet. Jeg skrev, „at de nye Fag i Særdeleshed dynges over paa Pigerne“, hvormed jo blot siges, at de — som obligatoriske — nye Fag med en større Vægt, som en større Masse, lægges ind i Pigerne end i Drengenes Skolearbejde — og det er da uimodsigeligt, naar vi forlanger Skolekøkkenarbejde og Haandarbejde gjort obligatorisk for Drengene kun i eet, men for Piger i 2 eller flere Aar.

Og lyder det „underligt i en Skolemands Øre“, naar dette paapeges, saa lyder det sandelig til Gengæld løjerligt i en Ikke-Skolemands Øren, at Pigerne kan nøjes med færre Skrive- og Dansktimer end Drengene, fordi de er ordentligere end disse!

Men naturligvis bøjer jeg mig for Sagkundskaben — skønt det løber mig koldt nedad Ryggen ved Tanken om, at man allerede med den nuværende Ordning giver Pigerne færre Dansktimer end Drengene for at kunne give dem Haandarbejdstimerne.

„Jeg ser ikke bedre, end at vi netop stiller Drengene og Pigerne ens“, skriver Frk. Margr. Petersen. Ja, det er jo netop det, jeg har saa svært ved at faa Øje for! Selv en Ikke-Skolemand kan dog se, at eet Aars Skolekøkkenarbejde + eet Aars Haandarbejde for Drengene ikke er = to Aars Skolekøkkenarbejde + et uævent Antal Aars Haandarbejde for Piger —?

Naa, det skal ikke skille os! Ser jeg Spøgelser, hvor der ingen er — saameget desto bedre; ingen skal være gladere end jeg ved at blive overbe-

*) Forsinket paa Grund af Pladsmangel. Red.